

mennesker, der ikke tør køre med tog om aftenen. Hvorfor har vi ikke to store, gode brød, som jeg siger, til at gå op og ned gennem de dér tog og bare lige kigge efter, at alt er i orden – altså togbetjente? Hvorfor skal ældre mennesker stå på en togstation og ikke kunne finde ud af at løse en billet ved den dér automat, som jeg i den grad har forset mig på, i stedet for at kunne gå ind til en sød mand eller dame i et hul og købe én?

Sådan er det hele vejen igennem. Hvorfor skal ældre mennesker sidde på et plejehjem? De kan ikke komme ud i det gode vejr, for der er ikke hænder til at køre en kørestol derud. Det er sådan nogle job, og jeg lover for, at der er ikke nogen job, der vil blive mere værdsat i det danske samfund end de her.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jamen jeg kan kun følge op med at give tilsagn om, at de områder synes vi også er gode og værdige. Der, hvor jeg bor, går der en togforbindelse fra Århus til Grenaa, og på et tidspunkt fandt DSB i sin genialitet ud af at stoppe for billetteringen i togene, fordi der kunne spares nogle mand.

Så satte man sådan nogle automater op på hele strækningen. For det første blev automaterne konstant ødelagt, så der skulle særlig security-overvågning af dem. For det andet faldt passagerantallet i aftentimerne drastisk, for folk er simpelt hen bange for at sidde i det tog i halvanden time fra Århus til Grenaa, hvor den eneste, der er til stede, er ham, der sidder foran og trykker på startknappen.

Så derfor er jeg fuldstændig enig med fru Mimi Jakobsen i, at dér er der en række områder, som vi med fordel kan se på, fordi de er med til at skabe tryghed i vores samfund, og det har vi brug for.

Formanden:

Hr. Jann Sjursen som ordfører. Jeg skal i øvrigt oplyse, at efter hr. Jann Sjursens indlæg samt eventuelle korte bemærkninger til samme ordfører vil der blive en pause i mødet.

Jann Sjursen (KRF):

Det er velkendt, at statsministeren længe har ønsket at gøre det bedre i forhold til børnefamilierne, men man kan i høj grad diskutere, hvad der så er kommet ud af disse ønsker. Derimod står det nu klart, at turen er kommet til de

ældre. Nu er det dén gruppe, som statsministeren vil gøre det bedre for.

Hvad er det så, regeringen lægger op til at gøre bedre? Det er såmænd at indføre brugerbetaling på hjemmehjælpen. Der er da ingen tvivl om, at forslaget vil gøre det bedre for nogle i vores samfund, for det vil jo reducere nogle af de offentlige udgifter, men det vil samtidig gøre det værre for andre, nemlig den gruppe af ældre, der ikke er raske nok til at klare sig selv. Og der er tale om et klart brud på princippet om solidariske velfærdsydelser. Er det virkelig socialdemokratisk politik? Er det virkelig regeringens politik?

Dertil kommer, at der reelt er tale om en skat, om ikke direkte på sygdom så i hvert fald på svagelighed, for det er jo kun de svageste ældre, der rammes. De, der er privilegerede med et godt helbred, så de er i stand til selv at lave mad, støvsuge og klare den personlige hygiejne, får ingen ekstra udgifter.

Derudover er der også tale om en skat på opsparing. Kan det virkelig være rimeligt, at de mennesker, der har levet sparsommeligt og derfor sparet lidt op til deres alderdom, skal straffes ved selv at måtte betale for den hjælp, som andre får gratis? Mener regeringen virkelig, at man på den måde kan stimulere lysten til at spare op? Jeg tror det ikke.

Kristeligt Folkeparti hilser med tilfredshed, at regeringen vil være med til at skære ned i de offentlige udgifter, men man må gøre det på en solidarisk måde. Det kan ikke være rimeligt, at de svageste og de mest sparsommelige skal betale gildet, og også set i et større perspektiv er forslaget urimeligt og dybest set udtryk for en uanstændig behandling af vore ældre medborgere.

Hvis alle skal have alt, får de alle sammen mindre, sagde statsministeren i sin åbningstale. Jeg ved ikke, hvem det er, statsministeren helt konkret tænker på. Hvem af vore ældre er det, der får alt? Ved statsministeren ikke, hvad der er sket ude i kommunerne i de seneste år?

Først blev plejehjemmene nedlagt, den store parole hed »Længst muligt i eget hjem«, og så skulle de ældre selvfølgelig have den nødvendige pleje og hjælp i hjemmene. Resultatet er, at der i dag bor mange ældre i eget hjem, selv om de ville være bedre tjent med at være på et plejehjem, men de findes altså ikke mere. Dernæst har man støt og roligt skåret i hjemmehjælpen til de ældre i eget hjem. Virkeligheden ude i kommunerne er, at der generelt kun gives til